

styrelsen yder lånet. Fra den 1. januar 2000 afløses værditabsloven af lov om forurennet jord.

Med den nye tinglysningsafgiftslov, lov nr. 382 af 2. juni 1999, er de socialt betingede afgiftsfritagelser ikke blevet videreført, hvilket indebærer, at der skal betales tinglysningsafgift efter de almindelige regler. Baggrunden herfor var ønsket om en mere tidssvarende og overskuelig afgiftslov.

For at undgå, at de grupper af befolkningen, der hidtil har været fritaget for at betale stempelafgift, herved bliver afgiftspligtige, foreslås det, at långiver efter de nævnte love gøres til afgiftspligtig i forhold til betaling og hæftelse for tinglysningsafgiften, når der udstedes skadesløsbrev til sikkerhed for lånet.

Det vil i praksis sige, at det for så vidt angår skadesløsbreve til sikkerhed for lån efter lov om lån til betaling af ejendomsskatter er kommunen, der bliver afgiftspligtig efter tinglysningsafgiftsloven. I lov om individuel boligstøtte er det ligeledes kommunen, der bliver afgiftspligtig. I lov om forurennet jord ydes låne af Finansstyrelsen. Efter lovforslaget er det således Finansstyrelsen (staten), der bliver afgiftspligtig i forbindelse med udstedelsen af skadesløsbrev.

Som nævnt kan sikkerhedsstillelsen for de pågældende lån både ske ved, at låntager udsteder et skadesløsbrev til långiver, og ved at låntager giver långiver et ejerpantebrev i håndpant.

Et ejerpantebrev, der anvendes til disse formål, vil imidlertid, når låneforholdet er ophørt, kunne anvendes som sikkerhed for anden långivning.

Det er derfor ikke fundet rimeligt at gøre långiver afgiftspligtig for ejerpantebreve.

Det må derfor i praksis forventes, at låntagerne efter de omtalte ordninger stort set alene vil præstere den fornødne sikkerhedsstillelse ved at udstede et skadesløsbrev.

3. Økonomiske og administrative konsekvenser

Den foreslåede hjemmel til kommunalt samarbejde på ejendomsskatteområdet vil give mulighed for visse administrative besparelser i kommunerne, som det ikke er muligt at kvantificere nærmere.

Forslaget vil desuden give mulighed for en smidigere tilrettelæggelse af den kommunale administration på ejendomsskatteområdet.

Forslaget har ikke økonomiske eller administrative konsekvenser for borgerne.

Lovforslagets § 3, hvorefter pligten til at svare tinglysningsafgift for visse pantebrevs vedkommende kommer til at påhvile låntager, skønnes at have følgende økonomiske virkninger:

Vedr. By- og Boligministeriets ordning m.h.t. boligstøtte:

Det skønnes, at der er 800 nye tinglysninger om året med en afgift på 2.800 kr. Den samlede udgift for kommunerne udgør her skønsmæssigt 2,2 mio. kr. årligt.

Vedr. Miljø- og Energiministeriets ordning ved oprensning af forurennet jord:

Ændringen på Miljøministeriets område er provenumæssigt ubetydelig.

Vedr. Indenrigsministeriets ordning for ejendomsskatter:

Den kommunale udgift skønnes at blive i størrelsesordenen ca. 15 mio. kr. om året, såfremt lovforslaget gennemføres.

Den samlede kommunale udgift skønnes således til ca. 17 mio. kr., hvis kommunerne som foreslået bliver afgiftpligtige i såvel By- og Boligministeriets ordning som i Indenrigsministeriets ordning vedrørende ejendomsskatter.

Kommunerne under ét vil dog i medfør af Det Udvadede Totalbalance-princip blive kompenseret for merudgiften til betaling af tinglysningsafgift.

4. Erhvervs- og miljømæssige konsekvenser

Forslaget har ikke erhvervs- eller miljømæssige konsekvenser.

5. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter.

6. Udtalelser over lovforslaget

Et tidligere udkast til lovforslag har været sendt til høring hos de kommunale parter, Finansministeriet, Økonomiministeriet, Skatteministeriet og Justitsministeriet. Da udkastet efterfølgende er blevet ændret på visse punkter, er nærværende lovforslag sendt til fornyet høring hos den samme kreds af høringsparter.